

LIEK IN HET NIEUWS
(Par for the Corpse)

Moorddadige komedie in drie bedrijven

door

JACK SHARKEY

vertaling

L. Slokker-Brandse

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **LIJK IN HET NIEUWS - PAR FOR THE CORPSE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JACK SHARKEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Alexandra, "Andy" Ellis, een succesvol schrijfster

Gert Hartman, Andy's factotum, sinds mensenheugenis, vrouw

Mark Taggert, acteur bij het toneel, en vriend van Andy

Hazel Corlian, een tamelijk ontevreden echtgenote

Rick Corlian, Hazels niet al te gelukkige echtgenoot

Thelma Alban, Hazels overbezorgde moeder

Daniella Jessup, beroemd fotomodel

Bettina Redmond, een lang niet domme jet-ster

Jed Stebbins, een oudere klusjesman

Lionel Channing, een gewetenloze makelaar

Tijd:

Het heden, eind oktober

Plaats Alexandra Ellis' rustieke, maar van alle gemakken voorziene buitenhuisje in de bossen, in Catskill Mountains

Eerste bedrijf: vrijdag, laat in de middag

Tweede bedrijf: die avond, ongeveer negen uur

Derde bedrijf: ongeveer een uur later.

EERSTE BEDRIJF

Het doek gaat op. We zien de woonkamer van Alexandra Ellis' rustieke buitenhuisje in de bossen van Catskill Mountain. Het is een leuk ingerichte kamer, van ruw gehakt hout en een stenen schouw, waar je het gevoel kunt hebben dat je midden in de vrije natuur zit, zonder dat je de gemakken van het dagelijkse leven hoeft te missen. Het meest opvallende detail is het raam rechts van het midden, achteraan op het toneel, in de hal van het huisje, waardoor je statige pijnbomen en wat rotsen kunt zien. Een vestibule rechts van dit halletje leidt naar de voordeur van het huisje. Direct onder de rechterkant van dit halletje zijn de eerste zes treden te zien van een trap met twee leuning(en) (*de trap is open, zodat we door de trap heen de hal kunnen zien*) De trap verdwijnt door een dergelijke, maar hogere gang in de rechtermuur waar - zoals we zullen ontdekken als mensen hem gaan gebruiken- hij met een scherpe hoek naar beneden gaat achter die muur, en doorloopt naar de volgende verdieping. Onmiddellijk achter dit gedeelte van de trap is een stoel, die staat gericht naar een bureau aan de voorkant van het toneel, en een grote boekenkast, met een aantal romans op de bovenste plank, en een aantal naslagwerken voor een schrijver (*woordenboeken, etc.*) op de plank dicht bij de persoon aan het bureau. Deze persoon heeft een bureaulamp aan de rechterkant, een typemachine voor zich, en een telefoon aan de linkerkant op het bureau. Een andere open doorgang in de rechtermuur onder het bureau leidt naar de keuken en de achterdeur. Direct links van het bureau op een korte afstand, aan weerskanten van het midden en links van het midden, is een groepje met een divan, leunstoel, salontafel en lampentafeltje. Links van deze groep meubelen is de stenen schouw in de linkermuur met een groot portret van een vaagjes glimlachende en somber geklede dame uit een andere eeuw, erboven. (*een van de zusjes Bronte*) Direct aan de achterkant van de groep meubelen is de deur van een klerenkast met een grote potplant links ervan aan de scharnierkant en een penanttafel aan de rechterkant tegen de muur, net voor het begin van de hal. Er is een lichtknopje boven deze penanttafel voor de lamp in de buurt van de divan. De hele sfeer van de kamer is vriendelijk, warm, doorleefd, nonchalant duur ingericht, en overdag licht en zonnig.

Het doek gaat op, het is een late oktoberdag, vrijdag. De kamer is licht door het licht van de late namiddag, het wordt donkerder terwijl het stuk wordt opgevoerd. Alexandra Ellis (*bekend bij haar vrienden, en nu ook bij ons als Andy*) zit achter haar bureau te typen. Ondanks

het late uur van de dag draagt ze een makkelijk zittende huisjurk, met een hoge kol, en een kleurige haarband om haar haar naar achteren te houden. Haar voeten zijn in pantoffels gestoken. Ze ziet eruit of ze die morgen is opgestaan, aan het werk is gegaan, en de hele dag niet de moeite heeft genomen om zich aan te kleden, en dat klopt. Andy is voor in de dertig, ze heeft een heel knap gezichtje, en als ze iets aan heeft waarbij haar figuurtje beter tot zijn recht komt, dan heeft ze ook een goed figuur. Nadat ze een tijdje heeft zitten typen, komt er een prettige uitziende vrouw van een jaar of vijftig binnen, vanuit de keuken, met een beker koffie.

Gert (*wacht tot Andy merkt dat ze er is, en opkijkt*): Hier is je koffie.

Andy (*zucht, neemt de beker aan*): Hoeveel heb ik er nu al op?

Gert: Zeven, sinds je om tien uur vanmorgen begonnen bent. Acht als je ook die beker meetelt om je ogen open te krijgen, toen je je bed uit kwam rollen, vanmorgen. Tenzij je er nog een stiekem hebt gedronken bij je lunch.

Andy: Ik ben niet aan eten toegekomen (*neemt een slok koffie*) MMM. lekker. Verse pot gezet?

Gert: Verse kan. Je drinkt dat spul alsof het morgen zal worden opgeheven. En als je naar de prijs kijkt, is dat niet onwaarschijnlijk.

Andy (*zet de beker naast de typemachine*): Ik wou dat je niet over eten begonnen was. Ik heb honger.

Gert: Wat heb je met je bord met eten gedaan?

Andy (*kijkt afwezig*): Ik heb niet eens gemerkt dat je iets hebt neergezet! Wat heb ik er in vredesnaam mee gedaan? (*begint tussen de papieren op het bureau te zoeken*)

Gert: Mijn kookkunst in aanmerking genomen, heb je het waarschijnlijk buiten begraven.

Andy (*vindt een presenteerblad met een bordje en een boterham onder de papieren*): O gossie, hier is het. Sorry, Gert, ik ben zo in mijn werk verdiept geraakt. (*kijkt naar het brood, tilt een hoekje van de boterham op*) Wat zit er op?

Gert: Nou, het was kipsalade, maar het staat hier al zo lang, dat de mayonaise inmiddels wel van het bord afgelopen is. En die kip waarschijnlijk allang weggevlogen is. (*pakt het dienblad op*) Ik zal dit wel wegdoen, en een verse maken.

Andy: Sorry. Zonde om weg te gooien.

Gert: Ik gooi het niet weg. Ik zet het wel buiten bij de achterdeur voor die wasbeer die altijd tussen ons vuilnis zit te rommelen. (*gaat in de richting van de keuken*) Net goed.

Andy (*komt uit haar stoel en rekt zich uit*): Hoe laat is het eigenlijk?

Gert (*beweegt zich uit het zicht*): Tegen vijven. Je kunt beter het licht aan doen. In de Catskills wordt het zo plotseling donker, dat het lijkt alsof de elektriciteit is uitgevallen.

Andy: Goed idee. (*doet het licht aan. Het licht buiten wordt snel minder, en binnen twee minuten is het helemaal donker. Kijkt naar het effect, en gaat dan verder het toneel op naar de lichtknop boven de penanttafel, drukt op de lichtknop, en de lamp gaat aan. De kamer is nu gezellig verlicht. Andy gaat terug naar de linkerkant van het bureau, kijkt even naar het papier in de typemachine en zegt*) Gert?...

Gert (*vanuit de coulissen*): Je moet me eerst vertellen hoe de situatie is.

Andy (*maakt een gebaar van " wat krijgen we nou? "tegen Gert*): Wat zeg je?

Gert: Ik kan je niet met de plot van je boek op weg helpen als ik niet weet waar het over gaat.

Andy (*gematigd streng*): Vroeg ik dat dan?

Gert (*vanuit de coulissen*): Nee, maar ik ken dat toontje van je. als je wat van me wilt.

Andy: Vroeger was je heel wat minder snel met dat soort betweterige antwoorden.!

Gert (*vanuit de coulissen. We kunnen als het ware horen hoe ze laconiek haar schouders ophaalt*): Vroeger had je ook niet zo veel hulp nodig!

Andy (*zakt in elkaar*): Zeg dat wel! (*zakt ontmoedigd terug in haar stoel bij het bureau*) Hoe lang is het nu geleden, weet jij het nog?

Gert (*vanuit de coulissen*): Vier jaren van rustige nederige ge-dienstigheid en nog ongeveer drie jaar van betweterige antwoorden. (*komt weer binnen met een nieuwe boterham - of dezelfde, als u met een erg laag budget werkt- op een bordje, maar niet op het dienblad*) Hier probeer dit eens. De mayonaise ligt nog gehoorzaam stil.

Andy: Bedankt, Gert. (*pakt het bordje, zet het naast de koffie*)

Gert (*vouwt haar armen over elkaar*): Ik ga hier niet weg voordat je het hebt opgegeten, Alexandra Ellis!

Andy (*pakt gehoorzaam de helft van de boterham*): Je bent een tiran, Gert (*neemt een hap, geniet ervan, vindt het lekker wat ze proeft, en neemt de rest van de boterham tijdens de volgende zinnen. Ze spoelt het brood weg met slokken koffie*)

Gert: Jij hebt een tiran in je leven nodig, Andy. Bij voorkeur een grote, donkere, met donkere ogen, bakkebaarden, en brutale handen.

Andy (*tussen de happen en slokken door*): Hou maar op met koppelen,

Gert. Ik heb nog tijd genoeg om te trouwen en een gezin te stichten maar ik zit nu midden in een nieuw boek.

Gert: Andy, je zit altijd midden in een nieuw boek. Zet je typmachine eens aan de kant, ga naar buiten, de frisse lucht in, en dan naar New York, om daar een echtgenoot op te snorren!

Andy: Een specialist voor winterhanden zeker! Ik zweer je, Gert, dat degene die Autumn in New York (*herfst in New York*) componeerde, nog nooit in een korte rok in een stevig briesje heeft gestaan wat de hele stad doorwaait! (*drinkt de laatste slok koffie op, en geeft de beker en het bordje terug aan Gert. Daarna veegt ze netjes haar vingers af*)

Gert: Nou, dan doe je toch een lange broek aan! (*gaat naar de keuken met bord en beker*)

Andy (*kijkt weer naar het papier in de typmachine*): Een andere keer. Ik ben aan het werk. (*begint langzaam te typen, en is niet tevreden met wat ze geschreven heeft*)

Gert (*vanuit de coulissen*): Ik dacht dat je hulp nodig had?

Andy: Niet meer. Ik heb het probleem van de moord zojuist opgelost, dankzij jou. Het is een betweterige huishoudster!

Gert (*vriendelijk vanuit de coulissen*): Als je mijn echte naam gebruikt, heb je een proces aan je broek.

Andy (*tussen het typen door*): Ik zou niet weten hoe. Ik heb de perfecte moord, deze keer. Die probeer ik gewoon op jou uit.

Gert (*vanuit de coulissen*): De perfecte moord bestaat niet.

Andy (*stopt met typen en zegt*): Hoe kan iemand dat nou weten? Als je een perfecte moord hebt, weet zelfs niemand überhaupt dat het moord was. (*gaat weer verder met typen*) Luister, alle gekheid op een stokje, vind je het goed als ik je naam in dit boek gebruik? "Gert Hartman" is precies de goede naam voor een huishoudster.

Gert (*vanuit de coulissen*): O, bedankt.

Andy (*stopt met typen, boetvaardig*): Toe nou, Gert, je begrijpt wel wat ik bedoel. De juiste naam voor de juiste persoon is altijd het halve werk met zo'n boek. Je kunt je heldin niet Beulah Klotz noemen, of een held nemen met de naam "Herkimer"!

Gert (*komt de kamer in vanuit de keuken*): Als je nou toch bezig bent, waarom gebruik je ook niet de namen van een paar van je vrienden? Die vinden het vast geweldig om hun naam gedrukt te zien staan in jouw boek! En misschien word je dan op meer van hun feestjes uitgenodigd, en...

Andy (*grimmig*): En misschien kom ik dan die bakkebaarden wel tegen, met die brutale handen?

Gert (*haalt haar schouders op*): Je kunt het toch proberen..

Andy (*denkt even na*): Welke vrienden had jij dan in gedachten?

Gert: Nou, wat dacht je van die stoffige oude bankier, Lionel Channing? Of Bettina Redmond, de halfgare lieveling van de jet set? Die klinken precies zoals ze zijn.

Andy: Ik ga Lionel niet stoffig noemen, dan doet hij me een proces aan!

Gert: Je hoeft ook niet te zeggen dat hij stoffig is. Noem hem nobel en intelligent, maar laat hem stoffige dingen doen. Daar heeft dit soort mensen toch een blinde vlek voor, dat merkt hij niet.

Andy: Je bedoelt, als ik hem gewoon laat zijn wie hij is, heeft hij niks door?

Gert: Andy, niemand is met opzet een zeur. Ik weet zeker dat hij denkt dat hij de meest charmante man is die er op aarde rondloopt, Je kunt hem letterlijk citeren, en dan is hij je eeuwig dankbaar, terwijl je lezerspubliek over hem in een deuk ligt.

Andy: Weet je, misschien heb je wel gelijk. (*trekt het papier uit de typemachine, en doet er nieuw papier in, compleet met carbon papier*)

Gert: Natuurlijk heb ik gelijk. En als je nog twijfels hebt laat hem dan eerst het manuscript lezen voor je het naar je uitgever stuurt. Als hij dan geen bezwaar maakt, dan doet hij het later ook niet.

Andy (*typt weer verder, aarzelt dan*): Maar misschien verandert hij wel van gedachten..

Gert: Dan moet je hem iets laten tekenen. Dan kan hij later niet meer zeuren.

Andy: Maar dan zou ik zijn vriendschap kunnen verliezen.

Gert: Als ik een boek zou schrijven zou dat het eerste zijn wat ik liet gebeuren.

Andy (*lacht*): Ik moet toegeven, daar zit iets in!

Gert: Goed. Aan het werk. Ik moet nog afwassen. (*gaat in de richting van de keuken*)

Andy: Gert, Zou je alsjeblieft nog een sandwich voor me willen maken?

Gert (*staat even stil*): Als je belooft dat je hem op zult eten voor de mayonaise tot leven gekomen is.

Andy: Beloofd.

Gert: Doe ik. (*verdwijnt van het toneel. Andy is nu alleen en staart even naar het witte papier in de typemachine, begint dan langzaam te typen, met diepe concentratie. Terwijl ze dat doet, gebeurt er iets vreemds, de deur van de kast gaat open en we kunnen er binnen kijken. We zien geen rek met kleren, maar het uitzicht dat we ook door het raam hebben, alsof het een voordeur is van het huisje. De deur is opengemaakt door Lionel Channing, een man met grijs haar,*

en elegant gekleed. Hij draagt een Engels aandoende overjas, slappe vilthoed misschien een wandelstok met een zilveren randje. Hij doet de deur open, sluit hem weer en doet zijn hoed af. Even later komt Bettina Redmond een meisje van een jaar of twintig, in negligé en slippers de hal in vanuit de richting van de voordeur. Tijdens hun dialoog schenkt Andy geen aandacht aan ze, maar gaat door met typen omdat deze mensen figuren zijn uit het boek dat ze bezig is te schrijven. Ze zijn alleen voor ons zichtbaar)

Bettina (*hartstochtelijk*): Lionel, mijn liefste!

Lionel: Bettina, jij verleidelijke lichtekooi! (*gooit zijn hoed op de divan, gaat naar haar toe*) Je wordt elke dag mooier (*hij doet zijn armen open, en zij rent naar hem toe en laat zich omhelzen*)

Bettina: Liefste ik heb je zo gemist.

Lionel: Natuurlijk heb je me gemist.

Bettina: Dat zilveren haar, die sterke kaak, die volmaakte smaak voor kleding. Je bent het meest elegante wezen wat ooit op aarde heeft rondgelopen!

Lionel: Natuurlijk.

Bettina: Kus me, Lionel, kus me.

Lionel: Natuurlijk zal ik je kussen. (*hij gaat in de houding staan voor een kus, maar Bettina en hij stoppen, en maken hun omhelzing ongedaan, terwijl ze lusteloos naar Andy's rug kijken*)

Andy (*stopt met typen*): Nee, nee (*trekt het papier wild uit de machine*) Zo erg is zelfs Lionel niet. (*doet weer nieuw papier en carbon in de machine*) Er moet een betere manier zijn om dit te regelen. Misschien als Bettina lui op de divan gaat liggen, als hij binnenkomt (*Bettina gaat gehoorzaam op de divan liggen. Lionel haalt eerst zijn hoed weg, voor ze er op gaat zitten*) Lionel staat net op het punt weg te gaan wanneer het boek begint. (*Lionel staat gehoorzaam op en loopt naar het raam. Daar wacht hij met zijn hoed in zijn hand de verdere instructies af*) Goed, eens kijken hoe dit klinkt. (*gaat verder met typen, en haar personages spelen wat ze schrijft*)

Lionel: Bettina, mijn liefste! (*komt de kamer binnen, achter de divan, leunt er overheen en kijkt hongerig naar Bettina*) Hoe kun je hier nou zo verleidelijk gaan liggen, als je weet dat ik je zo moet verlaten!

Bettina: O, mijn liefste lieveling (*slaat haar armen om zijn hals*) Kun je het niet raden?

Lionel: Je hoopte natuurlijk dat je me bij je kon houden op deze manier. Ik begrijp het wel. Ik wou, dat het anders was, maar dit is ons afscheid, vaarwel, Bettina! (*maakt zich los uit haar greep, doet de deur van de kast open, nog steeds met het landschap op de achtergrond en gaat naar buiten, terwijl hij zijn hoed opzet. Bettina*

springt heftig op van de divan, rent er omheen, en heeft nog net op tijd zijn arm vast, voor hij echt weg is)

Bettina: Nee, Lionel, Nee. Blijf hier bij me. Ze mag je niet hebben!

Lionel (*maakt haar vingers los van zijn arm*): Ik heb haar mijn woord gegeven. Bettina. En het woord van een heer kan niet worden gebroken (*zet zijn hoed weer op, en verdwijnt, door de kast naar buiten*)

Bettina: Nee, liefste wacht. liefste, stop, liefste! (*rent achter hem aan, en slaat de deur achter zich dicht*)

Andy (*stopt met typen, fronst naar wat ze op het papier ziet*): Nee, dit is het ook niet! (*ze rukt het papier uit de machine, en Gert komt binnen met een bord met boterham, en een beker koffie*)

Gert: Lukt het niet erg?

Andy (*ruilt het zojuist verwijderde papier om voor het bord en de beker*): Lees zelf maar!

Gert (*leest het, zachtjes voor zichzelf, en grinnikt*): Die zal het wel koud hebben zo in die bossen met alleen een negligé aan!

Andy: Dat kan me niet schelen. Het gaat om die verfoeide dialoog! "Het woord van een heer kan niet worden verbroken! Nee liefste, wacht liefste, stop liefste". Ik kan niet meer schrijven.

Gert (*wijst naar de bovenste planken van de boekenkast*): Er staan daar zeventien bestsellers van een zekere Alexandra Ellis, die me vertellen dat dat niet waar is.

Andy: Ik weet het wel, ik weet het. Het komt wel weer. vroeg of laat. Het is juist die moeizame aanloop die ik altijd zo vervelend vind.

Gert: Misschien begin je wel aan de verkeerde kant?

Andy (*heeft een slok koffie genomen, maar heeft de boterham nog niet aangeraakt*): Wat bedoel je?

Gert (*waait met de papieren naar Andy*): Dit beschrijft een gespannen situatie. Het verbreken van een relatie die ooit heel vurig is begonnen. Dat betekent dat je vroeg of laat doodloopt, en in een flashback moet beschrijven hoe ze in deze situatie verzeild zijn geraakt. Toch?

Andy: Helaas wel. Ik haat het schrijven van flashbacks. Net wanneer ik lekker op gang ben moet ik pauzeren en allerlei dingen recapitulieren, over de personages en de situatie, om de lezers duidelijk te maken wat ik zelf allang weet.

Gert: Precies! Dus begin je verhaal bij het begin. Ik weet dat je je lezer moet boeien met, - hoe noem je dat ook al weer?

Andy: Een pakkende opening.

Gert: Juist. Maar hoor eens, je naam is al pakkend genoeg voor je lezers. Ze kopen het boek omdat jij het geschreven hebt. Dus maak

je niet dik, doe het rustig aan. Ze laten zich wel meekabbelen/meenemen, en ze nemen het je niet kwalijk dat het spannende gedeelte pas later komt.

Andy: Zou je denken?

Gert: Ik zou het niet zeggen als ik het niet meende. Ik ben toch een van je grootste fans. Ik zou alles lezen wat je schrijft, zelfs dit! (*gooit de papieren op het bureau*)

Andy: O Gert, je bent een schat!

Gert: Als je dat maar weet! En nu aan het werk! (*Gert draait zich om en gaat naar de keuken. Andy neemt nog een slok koffie, zet weer een nieuw vel met carbon in de machine, en begint dan te typen, Eerst nog fronsend, later verdwijnt de frons, en maakt plaats voor een glimlach. Ze typt sneller, en haar lach wordt breder en breder. Dan gaat de bel*)

Andy (*stopt met typen*): Verdorie! Net nu ik er lekker in zit! (*staat op van haar bureau, en gaat in de richting van de hal*)

Gert (*vanuit de coulissen*): Was dat de bel?

Andy (*in het voorbijgaan*): Ik ga wel, Gert

Gert: Ik dacht dat je het zo druk had?

Andy: Ik kan moeilijk aan het werk blijven als ik visite krijg, nietwaar?

Gert (*vanuit de coulissen*): Oké, oké

Andy (*lacht terwijl ze naar de voordeur loopt. Dan horen we haar zeggen*): Mark. Wat doe jij hier in vredesnaam?

Mark (*vanuit de coulissen*): Ik geef toe dat ik een beetje vroeg ben, maar zo verbaasd hoef je nou ook weer niet te reageren! (*Andy komt weer terug in beeld in gezelschap van Mark Taggart, een verpletterend knappe jonge man van haar eigen leeftijd. Hij draagt een houtje-touwtje autojas en wrijft in zijn handen om ze warm te krijgen terwijl ze de kamer binnengaan*)

Andy: Vroeg waarvoor? O nee, dat is toch niet vanavond?

Mark (*doet zijn jas uit en loopt in de richting van de kast*): Als het niet vanavond is, dan hebt ik dat hele stuk vanuit New York voor niets gereden! (*doet de kastdeur open, waarin we nu een rek met jassen zien, als in een gewone kast*) Is dit feestje bedoeld als een orgie, of kun je je gewone kloffie aanhouden?

Andy (*hangt zijn jas in de kast*): Wat bedoel je?

Mark: Die fantastische avondjurk die je nu aan hebt. Of loop ik achter, bij de laatste mode?

Andy (*kijkt naar haar eigen kleding*): O jee! Ik zie er niet uit! Ik ben helemaal de tijd vergeten

Mark: En de datum ook, volgens mij.

Gert (*komt de kamer binnen vanuit de keuken*): Wel wel, wie hebben

we hier!

Mark (*doet de kastdeur dicht*): Hallo, Gertie!

Gert: Jonge, je ziet er geweldig uit. Nieuw pak?

Mark (*komt in de richting van de divan*): Als je de twee honderd vijf en veertig voorstellingen niet meetelt waarin ik het heb gedragen.

Gert: O Ik wist niet dat het stuk niet meer werd opgevoerd.

Mark: Nog maar net een week. We gaan verder naar een groter theater. Maar de garderobemensen stonden er op dat we nieuwe kleren zouden krijgen voor de opvoeringen daar. Dus heb ik dit pak gekocht. Dat is zo prettig wanneer je acteur bent, je kunt mooie kleren tweedehands kopen. (*maakt een pirouette, alsof hij als model zijn kleding toont*) Past goed, nietwaar? Ik ben blij dat ik de hoofdrol deed, die hebben altijd mooie kostuums.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto